

підприємства лежать фундаментальні дослідження таких зарубіжних вчених, як Д. Аакер, І. Ансофф, Р. Акофф, М. Армстронг, К. Боумен, Р.М. Грант, П. Друкер, Б. Карлофф, Ж. Ламбен, М.Х. Мескон, Р. Мінцберг, М. Портер, А. Томпсон, Р. Хамел. Сформульовано комплексний підхід до формування стратегічного потенціалу транспортного підприємства – підхід, який на основі вдосконалення теоретичних положень управлінських концепцій стратегічного управління, управління стратегічним маркетингом та управління потенціалом дозволяє поєднувати сучасні підходи щодо структуризації, формування, оцінки та використання стратегічного потенціалу підприємства. Розроблена концепція формування стратегічного потенціалу підприємства як комплексна науково-обґрунтована ідея використання зовнішніх та формування внутрішніх можливостей підприємства у галузі досягнення стратегічних цілей дозволяє удосконалити систему формування стратегічного потенціалу з точки зору використання зовнішніх та формування внутрішніх можливостей підприємства.

Виділення процесів формування та використання двох окремих взаємопов'язаних елементів стратегічного потенціалу – зовнішнього та внутрішнього потенціалів, є логічним поєднанням сукупності елементів та процесів формування стратегічного потенціалу транспортного підприємства на організаційному, функціональному, процесному та методологічному рівнях. На основі аналізу та синтезу існуючих наукових підходів обґрунтовано визначення елементів об'єктної та суб'єктної складових внутрішнього стратегічного потенціалу транспортного підприємства: трудового, фінансового, інноваційного, управлінського, організаційного, кадрового та маркетингового потенціалів.

Архітектура формування стратегічного потенціалу включає механізм формування та вибору стратегічних цілей транспортного підприємства та модель процесу формування зовнішніх стратегічних цілей підприємства на основі його зовнішнього стратегічного потенціалу.

СТРАТЕГІЯ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМ ПОТЕНЦІАЛОМ РОЗВИТКУ СТРАХОВИКА

*Плиса В.Й., к.е.н., професор
Львівський національний університет імені Івана Франка*

В умовах посилення конкуренції між суб'єктами страхового підприємництва вагомим значення набувають практичні підходи до управління їхнім фінансовим потенціалом розвитку. При цьому зазначений напрям менеджменту є підґрунтям таких елементів як управління якістю страхових продуктів, розробка та просування асортименту нових страхових послуг тощо.

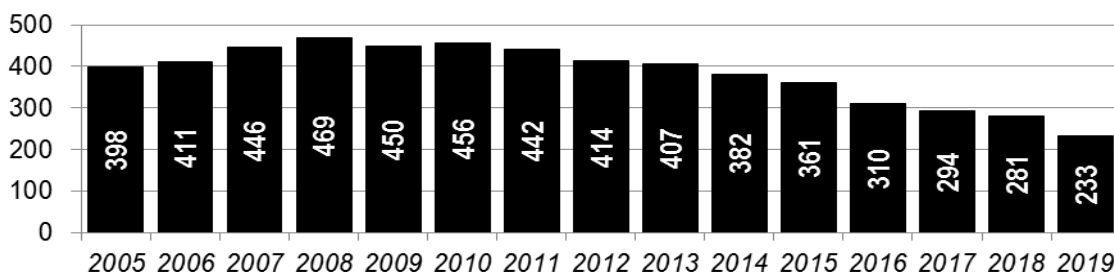

Рис. 1. Кількість діючих страхових компаній в Україні у 2005-2019 роках [1]

Фінансовий потенціал розвитку страховика можна охарактеризувати як відносини, що виникають у страховій організації щодо досягнення максимально можливого фінансового результату за умови: ефективної інвестиційної діяльності; наявності власного капіталу, достатнього для виконання умов ліквідності та фінансової стійкості (рис.2); рентабельності страхових операцій; наявності ефективної системи управління фінансами, що забезпечує прозорість поточного та майбутнього фінансового стану. Вагомим індикатором фінансового потенціалу розвитку страхової організації є обсяг сформованих страхових резервів (рис.3).

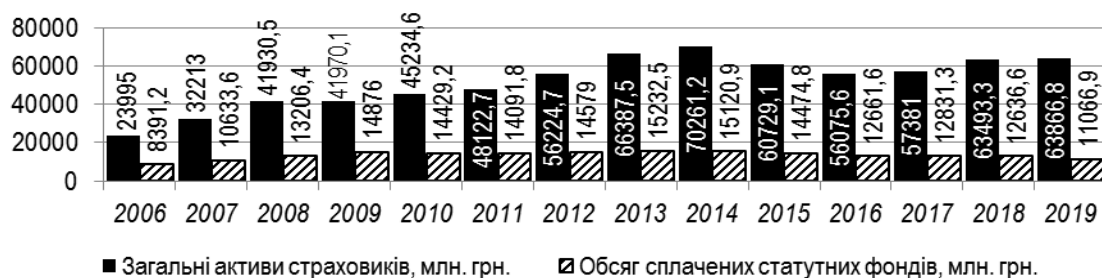

Рис. 2. Загальні активи й обсяги сплачених статутних фондів страхових компаній в Україні у 2006-2019 роках [1, с. 103-117]

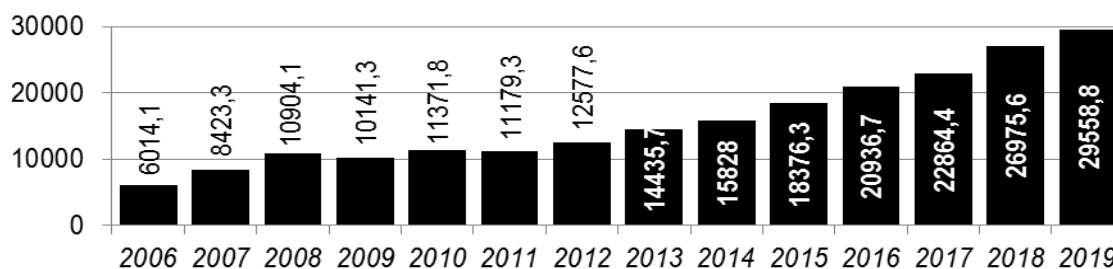

Рис. 3. Обсяги сформованих страховиками страхових резервів в Україні у 2006-2019 роках, млн. грн. [1, с. 103-117]

Системоутворюючим чинником у стратегії управління фінансовим потенціалом розвитку страхової організації є ефективне використання інструментів фінансового ринку.

У найзагальнішому вигляді під стратегією управління фінансовим

потенціалом розвитку страховика слід розуміти комплекс заходів з управління фінансовими ресурсами страхової організації з метою отримання економічної вигоди і забезпечення безперервного операційного процесу.

Механізм формування стратегії управління фінансовим потенціалом розвитку страховика ділиться на низку етапів: аналіз та виділення зі загальної стратегії розвитку страхової організації пріоритетів при формуванні стратегії управління фінансовим потенціалом; розробка цільових орієнтирів, в основі яких лежать такі процедури: аналіз та прогноз фінансово-економічного стану зовнішнього середовища, аналіз внутрішнього середовища страховика, виявлення сильних та слабких сторін; адаптація до умов зовнішнього середовища діяльності; визначення основних напрямів формування, нагромадження, розподілу ресурсів; формування елементів стратегії управління фінансовим потенціалом розвитку (планування та контроль фінансових потоків та ресурсів, організаційно-правове оформлення, вибір фінансових інструментів, аналіз та оцінка фінансових ризиків, податкове планування); розробка та реалізація стратегії управління фінансовим потенціалом розвитку у рамках стратегічних планів; аналіз та контроль стратегії управління фінансовим потенціалом; використання результатів аналізу для конкретизації стратегічних напрямів розвитку страхової компанії.

Процес формування стратегії управління фінансовим потенціалом розвитку страховика має містити такі складові: діагностика та прогнозування фінансового потенціалу страхової організації; стратегічне та тактичне планування; вибір ефективних фінансових інструментів, зокрема у межах прийнятих інвестиційних рішень; управління фінансовими ризиками; податкове планування; організаційно-правове оформлення та подальший контроль фінансових потоків.

Таким чином, формування ефективної стратегії управління фінансовим потенціалом розвитку страховика дасть змогу: налагодити ефективну систему інформаційного забезпечення підготовки й ухвалення управлінських рішень спрямованих на забезпечення сталого фінансово-економічного розвитку страхової організації; розробити й обґрунтувати універсальну теоретико-методологічну й конкретно-методичну базу управління стійким економічним розвитком страхової організації, що ґрунтуватиметься на моделюванні процесу управління й забезпечення практичної реалізації принципів, підходів й алгоритмів обґрунтування управлінських впливів; оперативно реагувати на зміни зовнішнього та внутрішнього середовища страхової організації; забезпечить адекватність, комплексність та необхідну гнучкість системи управління страховою організацією; досягнути стратегічних позицій, які забезпечать тривалу життєздатність страхової організації в мовах, що змінюються.

Література:

1. Плиса В.Й. Страхування : підручник. 3-тє вид., випр. й доп. Київ : Каравела, 2021. 440 с.